

გაზათხელი შემოსულა, ლენ.
 მუღღები გაუწყვიათ ჩიფრებს...
 მე გიყიდი წითელ-ყვითელ ჩითებს,
 თუთბი ცილთ მთმინაბგე შენ!
 გაზათხელი შემოსულა, ლენ!

მთგანაცტრე სათიში და ცყე,
 სენი ძესლით გასტრესილი ანწლის,
 შთბს გუმბათი მეთანის ცაბბის
 და ცისტყბი, უმბბბბილთ დღე...
 მთგანაცტრე სათიში და ცყე!



აწი აღატ გაგაჩრტბ შინ,
 აწი თჯასს ვრტ დაატბმეჯ „დილოგს“,
 მკვბტცსლი მიჭი შუყყენე მილივს -
 მწყატბვით გამბსცტენე წინ!
 აწი აღატ გაგაჩრტბ შინ!

გაზათხელი შემოსულა ლენ,
 ბია-ბია გაუმატთავთ ჩიფრებს...
 მე გიყიდი ყვავილიან ჩითებს,
 თუთბი ცილთ მთმინაბგე შენ!
 გაზათხელი შემოსულა, ლენ!

გადღობა დედავ, რომ გაგულს გვირი უზარდა ავღენი...

მამული

ქართულ ემიგრანტთა გაზეთი აშერიკიდან



*ფრთვბით ლაიფარე,
 ამას გუგუტრეჭბი!*

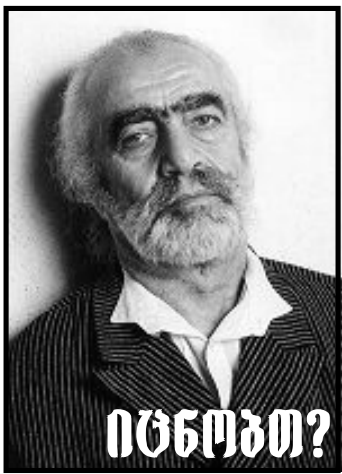


ჩ ა
 აცინებს
 გუუს?

მკიზურსტობანს გრტელღებ...



ნუნუ მჩიბი ღღბანს ტინები მუბბობს



იბნობთ?

მე გეგა კობახიძის დედა ვარ!

გამატგბენის კალისგბგბით, ნგბნ უბიღებბის სუფლავბის არ გგბგბს



მთ. რედაქტორი & გამომცემელი: ოსტატო მამულაძე
Editor & publisher: Manuchar KATCHAKHIDZE

მამული

პარტიკულ პერიოდში პასუხი პერიოდულ პერიოდში

კოლგია: ეკა მამულაძე (რედაქტორი), ნატო ციციშვილი (რედაქტორი თბილისში),
დათო გაგუა (კომერციული დირექტორი), ეკა ყარალაშვილი (სარეკლამო მენეჯერი),

Phone: 1[609] 517-2278
Mamuli@comcast.net

P.O. Box 13121
Jersey City, NJ 07303

ფასი .50 ცენტრი

საქართველოს პრეზიდენტის ვადის გახანგრძლივების შესახებ საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილების შესახებ

მიზა პირველი პრეზიდენტი, რომელიც თეთრმა სახლმა საქართველოს პრეზიდენტად მიიღო.

მისი წინამორბედებიდან, ერთი საბჭოეთის საგარეო საქმეთა მინისტრი იყო, ასეთად იცნობდნენ და აფასებდნენ, ხოლო მეორე საქართველოში დიდი მწერლის შვილი და კარგი ფილოლოგი, რომელიც დიპლომატიას არა, მაგრამ მხატვრული სიტყვის ოსტატობას ზედმიწევნით კარგად ფლობდა.

მაშინ, როცა ბუში უფროსი გამსახურდიას პოლიტიკას განიხილავდა, ასკვნიდა, რომ მან დინების საპირისპიროდ იწყო ცურვა.

ამას მართლაც ზვიადი ჩვენს პრეზიდენტი არ ეპყებოდა და თამამად პასუხობდა, რომ დინებს მხოლოდ მკვდარი თევზები და ლიფსიტები მიჰყვებოდნენ და მხოლოდ ძლიერ და ძალუძდათ დინების საწინააღმდეგოდ ცურვა.

დამეთანხმებით, რომ მაშინ პასუხი მშვენიერი იყო, მაგრამ სამწუხაროა, რომ დრომ მისი სიძლიერე მხოლოდ გროხნოდან დაგვანახა...

მიზა იმ დღეს პოპულარული იყო ვაშინგტონში... პოპულარული, როგორც საქართველოს პრეზიდენტი და „ვარდების რევოლუციონერი“.

ბუში უმცროსი, კონდოლიზა რაისს რომ დავუჯეროთ, როგორც არასდროს, ისე ლელავდა მასთან შეხვედრისას. ნახავდით კიდევ კადრებს, CNN-ის ეთერიდან რომ გაგვიელვავ... ბუში ბატონი როგორ აღელვებული აჩუმებს ურნალისტებს და შაშის თამაშის წესით, რიგრიგობით კითხვების დასმას სთხოვს. მეგრე, აქაოდა, რუსეთის პრეზიდენტთან კერ კიდევ მჭირდება მშვიდობაო, კომპლიმენტს სჩუქნის საქართველოს პრეზიდენტს: კაი ქენი ჩემთან მოსვლამდე პუტინს რო შეუარეო. მომწონს მაგი საქციელი მეო, ჰკვიანი ახალგაზრდა ხარ ჰკვიანური ხედვითო, შენ ნამდვილი მეგობარი ხარო...

- მომკალი და დღესაც

ჩრდაქლონის ვერტიკალი
საქართველოს პრეზიდენტის ვადის გახანგრძლივების შესახებ საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილების შესახებ



ვერ გავიგე, რა თავში იხლის ჩვენს პრეზიდენტთან მეგობრობას ბუში? მეგობრად ტონიც ეყოფა, ბლერი, ნამეტანი რომ ჩაუძმაკაცდა და ერთად დაანგრის ერაყი. მიშასთან რა უნდა ნეტა?

- რაიმე შარში არ გახვიოს, მაგას მიშას ასაკი ხომ არ ატყუებს ნეტავ? არა მგონია, სიმალღეში შეცდეს, ფეხებში ებლანდებოდა წარამარა ჩვენს პრეზიდენტს, კინალამ ფეხი დაეჭირა...

ტელევიზიით სიუჟეტების გადმოცემას რომ ვუყურებდი, მათი სიცილისა თუ საუბრის ფონზე, ამ შეხვედრის არაოფიციალური სათაური ამოტივტივდა ჩემს გონებაში:

- წამავალისა და მომავალის შეხვედრა!
- წამავალი - ამ შემთხვევაში ბუში ბატონია, 9-თვიანი ვადა დარჩენია ოვალურ ოფისში ბატონობის, რად-

განაც არა მგონია მასაჩუსეტის სენატორის ჯონ კერის ვაჟკაცობით კიდევ დიდხანს იყოს მისი ცოლშვილის სურათები ოვალური კაბინეტის მაგიდაზე დამწკრივებული.

- აი, მომავალი კი, ჩვენი პრეზიდენტია, 2009 წლამდე პრეზიდენტიც იქნება და ამერიკაში მეორეჯერ ჩამოსულს ახალი პრეზიდენტი-სათვის მოუწევს ხელის ჩამორთმევა.

იმ ახალსაც იმდენი რამე თუ წაართვა, რაც ამას, აგვწყობია საქმე და ესაა...

ამ ვიზიტით ამერიკას დააკლდა (რა დანაკლისი კი ამერიკას კი დაეტყო) და საქართველოს შეემატა:
- 264 მილიონი დოლარის გრანტი ამერიკის 2004 წლის ბიუჯეტიდან საქართველოში დემოკრატიული პრინციპების ასაღორძინებლად, ჯარის შესაქმნელად, კორუფციის დასამარცხებლად;

- შეთანხმება ორი საჯაროსო ბატალიონის 5-წლიანი ამერიკულად გაწვრთვინის შესახებ;

- პირველად საქართველოს შეუძენენ ბოინგს;

- პრეზიდენტის აპარატი უახლოესი 100 კომპიუტერით, ფაქსებითა და სხვა მოწყობილობებით მდიდრდება...

და რაც მთავარი, ამ ვიზიტის ჩარჩოებში, ქართული ემიგრაცია და სტუდენტობა ხვდება პრეზიდენტს...

საუბარი მხიარულ ტალღაზე მიდის, პრეზიდენტი ყვება მისი სტუდენტობის შესახებ, კონდოლიზა რაისის ფოტო-გადამღებად მოვლინების ამბავს, ნორვეგიაში აბორიგენების მიერ ნაცნობი საქართველოს პრეზიდენტის შესახებ, ვარდების რევოლუციის და საერთოდ ვარდის შესახებ, უდიდესი მოთმინებით უსმენს დარბაზში ვითომ დასმულ შეკითხვების შესავალ თვითრეკლამებს და შემდეგ დარბაზიდან გასვლის წინ ჩემს მიერ მიცემულ გაზეთ „მამულის“ ბოლო ნომერზე მეუბნება: აუცილებლად წავიკითხავ!

წაკითხოს ბატონო! უკვე ძალაუფლების კაცია და არა მგონია ბოთლების გადმოყრა დასჭირდეს პარლამენტის შენობიდან, და არც ის მგონია, ეს ბოთლები თამაზ წივწივადეს დაცვივდეს თავზე.

თუკი, იმავე დამეს, სასტუმრო „მარიოტში“ წაკითხვა გაზეთი „მამული“ და მკითხველთა წაწყობურტებასაც გადაავლო თვალი, მაშინ შეიძლება იმ წერილის ავტორი მანდილოსნები, უკლებლივ ანბანისა თუ სიმალღეთა მიხედვით სას-

ტუმროს მისაღებად დაიბაროს და სათითაოდ გულში ჩაიკრას...

რა აცინებს ბუშს მეთქი, წელან შეგეკითხეთ!

ჩემებური ფილოსოფიით მას სააკაშვილთან მეგობრობით მართლა სასაცილოდ აქვს საქმე:

- ერაყში იარაღი ვერ იბოვებს, სადამს მის პრეზიდენტობის ვადის გასვლის შემდეგ გაასამართლებენ, ოსი-მა ჯერაც ტყუში იღებს შხაპს, ამერიკის ეკონომიკა და-ვარდა, უმუშევრობა მძვინვარებს... გაქცევის დრო დგება...

ძმაკაცს, ბლერს ვერ შეეხიზნება, იმიტომ, რომ მასაც გასაქცევად ექნება საქმე, შირაკი მომდურებული უავს, ფოქსმა შეიძლება ახალ პრეზიდენტთან გაყიდოს, პუტინი მტრის ხატია, ერთადერთი თავშესაფარი საქართველო რჩება.

მიშასთან დამეგობრებით, მან ეს თავშესაფარი გაინაღდა და გაცივებს, აბა რას იზამს?!

შენ რაღა გაცივებს მკითხველო?

მანუხარ კაჭახიძე

15 აპრილს დაუღრეთ გაჭეთ „მამულის“ ახალგაზრდულ ჩანაბრს შუყვარბულთათვის მიძღვნილს სიყვარულის დღისადმი



სასენი ბერიანი

რატომ ღირს იროსი უსლო?

ეროსი მანჯგალაძე 1925 წელს სამტრედიის რაიონში, სოფელ ღანიშოში დაიბადა. მამა, აკაკი მანჯგალაძე, პროფესიით ეკონომისტი გახლდათ. დედას, თამარ ბენდუქიძეს, ქუთაისის გიმნაზია ჰქონდა დამთავრებული. მათ სამი შვილი ჰყავდათ – რეზო, ეროსი და ბელა. მშობლები თეატრის დიდი მოყვარულები ყოფილან, თუმცა მომავალ მსახიობზე ამას არ მოუხდენია გავლენა. 1932 წელს ოჯახი თბილისში გადმოვიდა საცხოვრებლად. ზაფხულობით კი დედუღეთში, რაჭაში ჩადიდნენ, სადაც მოუთმენლად ელოდათ ბებია, რომელსაც ეროსი შვილიშვილებისაგან გამორჩეული ჰყავდა.

ეროსი ხშირად და იერიაც ბებიას და დედას ჩამოჰკავდა. როცა 12 წლის იყო, დედას უბედურება დაატყდა თავს – ხიდან ჩამოვარდა და სამუდამოდ მიუჯავა ღოგინს. ამ გარემოებამ განსაკუთრებული ატმოსფერო შექმნა ოჯახში. ბავშვები ერთმანეთზე ზრუნვას, პასუხისმგებლობას მიქვივნენ. ეროსი განსაკუთრებულ ყურადღებას იჩენდა პატარა დისადმი, ართობდა და ძილის წინ ათას ზღაპარს უამბობდა, თან ყვავილებისათვის ღამაზ ქოთნებს ჰპირდებოდა. მუდმივი მზრუნველობა დისადმი სიცოცხლის ბოლომდე გაჰყვა, ხოლო გულისხმიერება, თანადგომა, დაევედრებისა და ანგარების გარეშე, მისი ცხოვრების წესად იქცა.

მიუხედავად მძიმე მდგომარეობისა, არასოდეს კარგავდა ხალისს. ახალგაზრდობაში ფეხბურთით ყოფილა გატაცებული. დიდხანს საღამომდე ეხოში თავის თანატოლებთან ერთად თამაშობდა. ძალიან უყვარდა კინოც, განსაკუთრებით ჩარლი ჩაპლინის სურათები. რაც შეეხება მის სამსახიობო კარიერას, იგი ერთმა ფაქტორმა განაპირობა: მეცხრე კლასის მოსწავლეს სკოლის სპექტაკლებში - “პატარა კახი” და “რდევნი” - მთავარი როლი უთამაშია და დიდი მოწონება დაუმსახურებია, თავადაც აღფრთოვანებულა და მსახიობობა გადაუწყვეტია. ამ სპექტაკლების რეჟისორმა, მაჩაბელმა, ეროსის მამას, ბატონ აკაკის, სთხოვა, რომ ბიჭისთვის მსახიობობაში ხელი არ შეეშალა. ძმები თურმე ხშირად კამათობდნენ თავიანთ მომავალ პროფესიაზე, რეზო ეხუმრებოდა მამას, ბილეთების გამოგზავნა არ დაეგვიწყდესო.

1940 წელს რეზო ომში წაიყვანეს. მისგან მხოლოდ ერთი ბარათი მოუვიდა ოჯახს. ეროსის არასოდეს უთქვამს მამაზე - დაიღუ-

პაო, ამის თქმას სხვასაც უკრძალავდა. იმ პერიოდში გამოცხადდა რადიოდიქტორთა კონკურსი, სადაც ეროსიმ გაიმარჯვა. დაბობული ვითარება და გაჭირვება იყო, ხალხი გაფაციცებით ელოდა ომის ამბებს, დღემდე იხსენებენ თბილისელები - ჩვენც გეყავდა ჩვენი ლევიტანი - მანჯგალაძეო, მაგრამ, რადიოში მუშაობამ მსახიობობის წყურვილი ვერ მოუკლა და 1941 წელს მისადები გამოცდები თეატრალურ ინსტიტუტში ჩააბარა, თუმცა თავდაპირველად ეროსი ჩარიცხულთა შორის არ აღმოჩნდა. იანვრამდე თავისუფალ მსმენელად დაუშვეს. ეს იყო პირველი სერიოზული დაბრკოლება მის ცხოვრებაში. იგი უზომოდ მორცხვი და მორიდებული იყო, როგორც სცენაზე, ასევე პირად ცხოვრებაში. მსახიობთათვის დამახასიათებელი სითამამე მას ნაკლებად ჰქონდა, მაგრამ მისთვის თეატრი გატაცებაზე მეტი იყო. წარმატება და აღიარება მასთან მესამე კურსზე მივიდა, როცა რუსთაველის თეატრში უკვე ცნობილ მსახიობებთან ერთად ტოვსტონოვოვის “მდაბოში” ტეტერვის როლი ითამაშა...

ეროსიზე მის უახლოეს მეგობრებს, ჯეკმა და დანიძესა და ბორის წიფურის ვესაუბრეთ და შვეიცარიელ დიდი მსახიობის პორტრეტის რამდენიმე შტრიხი გაგვეცოცხლებინა.

j email RaRani Ze:
- მე და ეროსი ერთი სოფლიდან ვართ, ღანიშიდან. ჩვენი ძმები თურმე ერთმანეთს იცნობდნენ, მაგრამ მე არ ვიცნობდი ეროსის, გავიცანი მაშინ, როცა თეატრალურ ინსტიტუტს ვამთავრებდი. სადიპლომო სპექტაკლი გექონდა და ტრადიციულად სამხატვრო საბჭოს წევრებს უნდა ენახათ, ვინ ამთავრებდა ინსტიტუტს. მათ ეხებოდათ განაწილებაც. ეს იყო 1956 წელს. ეროსიც ამ საბჭოს წევრი გახლდათ. რომ წაუკითხავს პროგრამაში დაღანიძეს, ეს ნამდვილად ღანიშელი იქნებოდა, უთქვამს. სპექტაკლის დამთავრების შემდეგ შემოვიდა კულისებში და იძახის: ღანიშელი რომელი ხართო. მას შემდეგ შემერქვა ეს მეტსახელი.

თეატრის გარეთ ეროსი უფრო გახსნილი იყო, უყვარდა ქიფი და დროსტარება. მარტოხელა კაცი იყო და ამიტომაც აძლედა თავის თავს იმის უფლებას, რომ სახლში ხშირად მიეყვანა მეგობრები, პურმარილი გაემართა თავადაც წასულიყო საქიფოდ. ბარნოვზე ცხოვრობდა. ყოველთვის მეგობრების წრეში ნახავდით. ძალიან ახლოს იყო მიშა

მესხთან, თუმცა მათ შორის დიდი ასაკობრივი სხვაობა იყო. შემდეგ მეც შევეურთდი მათ და ვიყავით სამეფლი. პურმარილზე ყოველთვის ერთად დავდიოდით. ცოტა შემეძლო სიმღერა და ავიყოლებდი ხოლმე ეროსისაც. მასაც უხაროდა, ერთად რომ ვმღეროდით. მორცხვი კაცი იყო, საკუთარი თავი ყოველთვის კონტროლის ქვეშ ჰყავდა. ეროსის თუ ვინმე პრემიერაზე ნახვდა, აუცილებლად უნდა ენახა ხუთი-ექვსი სპექტაკლის შემდეგაც. ყოველი პირველი სპექტაკლი ცა და დედამიწასავით განსხვავდებოდა მეექვსესაგან. სამტრედიამ ეროსის 50 წლისთავი გადაუხადა. შესანიშნავი, დაუვიწყარი შეხვედრა მოუწვეს. მე ჩემი მანქანით ვიყავი. ჩაფიქრებული ჰქონდათ, სამტრედიიდან ღანიში ეტლით ჩაეყვანათ. იქაც პურმარილი ჰქონდათ გაშლილი. ალბათ 500-მდე კაცი იქნებოდა. როცა ეტლით მიყავდათ, ეროსი ფეხზე იდგა, მე უკან მანქანით მივედვი. გზაზე ხალხი იყო ხელში ძველით გამოფენილი. უკან გადმომხედა და თქვა - რა ხდება, კაცო, ვერ გამოგია, აკაკი წერეთელი ვარ თუ ვინ ვარ ასეთით. სად არ გვეპატიუებოდნენ. ასე ოთხი დღე გასტანა, ყურში ჩამწურულა ერთმა, ბახმაროს გზაზე რესტორან “წყალთაშუაში” მივდივართო. ეროსიმ ეს არ იცოდა. ცოტა ხანს ჩუმად იჯდა, მერე მიხვდა და მკითხა, სად მივდივართო? ვუთხარი, ეროსი, გენაცვალე, იქითკენ გზა გადაკეტილია, მგონი, ესენი მოკლენ გადადიან, ზესტაფონით-მეოქი. რომ მივადეკით რესტორანს, მითხრა, შენც მიღალატეო.

ჩვენი თეატრის მსახიობი, სოსო ლალიძე, ობოლი ბიჭი იყო. რეზო ლალიძე მას ბიძათ ეკუთვნოდა. რეზომ და ეროსიმ თავის თავზე აიღეს მასზე მზრუნველობა. შემდეგ სოსომ ცოლი მოიყვანა - ბელა მირიანაშვილი და დამოუკიდებლად დაიწყო ცხოვრება.

თავიდან ბატონ ეროსის ვეძახდი, შემდეგ სიტყვა “ბატონო” მომასხნეინა. ძალიან გაუწინაურდი. ერთხელ სპექტაკლი “დაკარგული ბარათი” გექონდა. იქ ერთი ასეთი სცენაა - რაღაც სიტყვას ვამბობდი და ამ სიტყვის შემდეგ გამოაქანებდა ეროსი ხელს და მთელი ძალით ბეჭებში მარტყამდა. ერთხელაც, ასე თამაშის დროს, დავინახე, კულისებში ორკესტრის დასარტყამი ინსტრუმენტი - თევზები - დეეს. კულისებში რომ გავყვდი, ერთი ცალი ავიღე და ბეჭებში ჩავიდე, ზემოდან მოვიცივი კოსტუმში და დავეჯექი.

მეოცე საუკუნის ქართულ სცენასა და ქართულ ეკრანს ჰყავდა ეფრომენი - მთარული ხიბლი, იუმორი, ტემპერამენტი, ნიჭიერება, ინტელექტი, იმპროვიზაცია... დიახ, ეს ყველაფერი და კიდევ მეტი ერთ ადამიანში იყო თავმოყრილი, იგი ეროსი მანჯგალაძე გახლდათ, რომელსაც ქართველი მაყურებელი მხოლოდ სახელს - ეროსის ეძახდა და ამით ყველაფერი იყო ნათქვამი.



ველოდები, როდის დამარტყამს. გამოაქანა ხელი და მღრუხა, ვაიმე ერთი დაიყვირა. მერე მეუბნებოდა, შე, ოხერო, შენა, ეს რა მიქნითო.

სანამ “ნივას” იყიდა, მთხოვა, ტარება მასწავლეო. ვიქირავებ “მოსკიში”. გასტროლებზე მივდიოდით ქუთაისში, მთელი გზა რიხინ-რიხინით ჩავედით. ამ მანქანით მოვიარეთ მთელი ქუთაისი, მაგრამ ძალიან გაუჭირდა ტარება, ძნელად იხსწავდა.

ყველას კარგად ახსოვს, რომ ეროსი მხარჯველი კაცი იყო, მაგრამ, აბა, ვინ დაახარჯინებდა ფულს?! როცა მასთან სახლში ავდიოდით, მშვენიერ სუფრას ვშლიდით ხოლმე. მის ოჯახში ქალი არ ტრიალებდა და, ვისაც რა შეგვეძლო, იმას ვაკეთებდით. თვითონაც შეეძლო რაღაც-რადღაცების კეთება. მინდა, გავიხსენო ჩვენი ბოლო პურისტამა. ერთი მწვემში მეგობარი გვეყავდა შინდისში, რომელთანაც კვირაში სამჯერ მაინც ავდიოდით. წავედით მე, რამაზი და ეროსი. კარგი დრო ვატარეთ. იქიდან რომ ჩამო-

ვედით, რობიკო სტურუას მამა გარდაეცვალა და მივედით. ეროსის მიცვალებულების ემწიოდა და ერთდებოდა პანაშვიდებზე სიარულს. ერთხელაც ვიდაცას უთქვამს მისთვის, მიცვალებულს ცერა თითზე თუ უკებენ, შიში გაეკიქებაო. გადარეული იყო - ეს რა გავიგე კაციო. იმ დღეს ჩვენი მწვემში მეგობარი ჩამოსული იყო რობიკოს მამის დაკრძალვაზე. რატომღაც გული შეუწუსდა, ცუდად გახდა. ეროსიმ უთხრა, მე წაგიყვანო და გააციოლა. თვითონ სახლში დაბრუნდა და სამ საათში აღარ იყო.

ეროსის ყოველთვის კაი ქალები ჰყავდა, ჩვენი თეატრიდანაც და ისედაც, მაგრამ ცოლი არ შეურთავს. ძალიან პატარა პერიოდი იყვნენ ერთად ეროსი და ელენე ყიფშიძე. ამბობენ, რომ ვიღაც ქალი უყვარდა, რომელსაც რატომღაც მისთვის ცოლობაზე უარი უთქვამს, ეროსიმ კი თავი მას შესწირა, ამიტომ მთელი ცხოვრება ცალად დარჩა. უთქვამს, მას თუ არა, სხვას არავის დასასრული მე-13 გვ-ზე >>>

შევიყვარებო. არ უყვარდა პირადულზე ლაპარაკი, მისგან ვერც ვერაფერს გაიგებდი. დღესაც რომ მიხვდეთ და ნახოთ მისი საფლავი, თითო ყვავილი ყოველთვის დევს და ეს ყვავილები მისი თავყვანისმცემელი ქალებისგანაა.

ყველას გვიყვარდა მასთან ურთიერთობა, მასთან სახლში საათობით ვისხედით, ხან რაზე ვსაუბრობდით, ხან - რაზე, ან ნარდს ვთამაშობდით და ასე ვერთობოდით. იმდენად კარგი პიროვნება იყო, ყველა ცდილობდა მასთან ახლოს ყოფნას. მისი გარდაცვალების შემდეგ, ვიცი, ბევრს დაუტრიახებია, ჩემი მეგობარი იყო და სიცოცხლის ბოლო წუთებში მასთან ვიყავი. ყველაზე ახლოს მაინც, თუ ვინმე იყო მასთან, სოსო ლალიძე იყო.

ერთხელ, სპექტაკლ "ხანუშას" დამთავრების შემდეგ, ეროსი, რამაზ ჩხიკვაძე და სალომე ყანჩელი ელბაქიდის დადმართით წამოსულან მანქანით. უცებ, საიდანდაც მანქანა გამოჩნდა და ესენი კინაღამ ამოყიარებულან. ამ დროს ეროსის არანორმალური სიცილი ასტეხია. რამაზს უკითხავს, რა გაცინებსო. რა და, წარმოვიდგინე, სამივეს ერთად რომ გამოგვასვენებდნენ თეატრიდან, რა სანახავეები ვიქნებოდით ამ კოსტუმებშიო. ეროსი ფანტიაშივლის კოსტუმში ყოფილა, სალომე - ხანუშასი, რამაზი - აკოფასი.

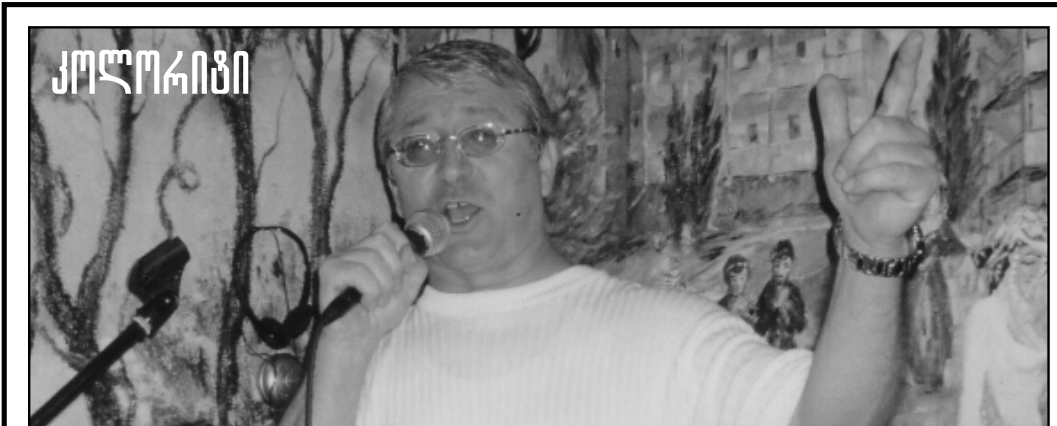
მიუხედავად იმისა, რომ ეროსი ძალიან რბილი და ხალისიანი კაცი იყო, გულის მოსვლაც იცოდა. "ნატვრის ხეს" ვიღებდით სიღნაღში, სასტუმროში ვცხოვრობდით. გადავხედავთ მოვიდნენ კახელები და წავიყვანეს საქვიფოდ. დიდი მხიარულება იყო. უცებ ადგა ვიღაც სუფრის წვერი და ეროსის ეუბნება - ბატონო ეროსი, იქნებ ფეხბურთის რეპორტაჟი წავიკითხოო. გაცოცხდა ეროსი, რა გქნა, კაცო, ფეხბურთის რეპორტაჟი როგორ უნდა წავიკითხო, თუ ფეხბურთს არ ვუყურებო. თავიდან ხუმრობდა ჩათვალა, მაგრამ ამ კაცმა არ მოასვენა - გინდა თუ არა, უნდა წავიკითხოო. რომ ნახა, სერიოზულად იყო საქმე, ადგა და წავიდა - არც თქვენი პურისსტამა მინდა არც არაფერიო.

boris wifuria:
- ორშაბათობით თეატრში დასვენების დღე იყო. ერთ ორშაბათ დილას თეატრის ფოიეში შემთხვევით მოვიყარეთ თავი რამდენიმე მსახიობმა. ეროსიც მოვიდა. ყველას გაგვიხარდა მისი დანახვა, მაგრამ თვითონ ხმას არ იღებდა, ცუდი ხასიათზე იყო, სიგარეტს ზედიზედ აბოლავდა. რა იყო, რამე ცუდი ხომ არ მოხდა მეთქი, ვკითხე. არა, არაფერი, რაღაც ხასიათზე არა ვარო. ჩავაცივდი რატომ მეთქი. თავი გამანებე რას გადამეკიდეო - მითხრა. მერე, როგორც იქნა, თქვა, ცუდი სიზმარი ენახე წუხელ, სერგო ენახე, ზაქარიაძე, ნეტავ, რა უნდა ჩემგან, რა დავუშავეო. მიცვალებულების სიზმარში ნახვა კარგია-მეთქი, გული გაუკუკეთიცი, რა მითხრა, სად ხარ, ეროსი, რამდენი ხანია გეძებ, აუცილებელი საქმე მაქვს შენთან და მოდიო. ამ ლაპარაკში თვალი მოეკარი რამაზ ჩხიკვაძეს, რომელიც თეატრში შემოდიოდა. გავედი გარეთ და კართან ვუბნები, რამაზ, ეროსი გაგიკუბულია, სერგო უნახავს წუხელ სიზმარში და აბა, შენ იცი- მეთქი, შევამხადე. იმ

წუთასვე გამოვტრიალდი და შემოვედი ისევ ფოიეში. ამ დროს რამაზი მოგვიახლოვდა, ყველას მოგვესალმა, მერე მიუბრუნდა ეროსის და უთხრა, სადა ხარ, კაცო, დილიდან გირეკავ. არ იღებდი ტელეფონსო. რა იყო, რა მოხდაო. წუხელ უცნაური სიზმარი ენახე. ამის თქმაზე ყველა გაშეშდა. რა ნახეო - ვკითხე. ეროსი. რა ენახე და სერგო ენახე, ზაქარიაძე, მოვიდა და მეკითხება, ეროსი ხომ არ გინახავსო. თუ ნახე აუცილებლად მოვიდეს ჩემთან, სერიოზული საქმე მაქვსო. ეროსის ფერი დაეკარგა, გადაირია კინაღამ. ვაიმე რა უნდა ამ კაცს ჩემგან, რას გადამეკიდეო - ამბობს. შემდეგ რამაზმა უთხრა, ვიხუმრე კაცო, არაფერიც არ მინახავსო. ეროსი მაინც არ მშვიდდებოდა, მე ხომ ვნახეო. ყველანი ვაწყნარებდით. მერე გადავწყვიტეთ, რომ პატივი გვეცა ბატონი სერგოს სსოენისათვის. ვიყიდეთ დვინო და ავედით მთაწმინდაზე, თითო ჭიკაწა ვუყუციეთ საფლავზე.

თავმდაბალი კაცი იყო, მარტოხელა, მაგრამ მარტობა არასოდეს უგრძობია. არ მახსოვს სადამო, რომ მასთან სახლში სამეგობარზე ნაკლები შეკრებილიყო. საოცრად უყვარდა ინტროუგისა და ჭორების მოსმენა. თუმცის პატივი იყო, სახალისო რამეებს ყვებოდა. როცა ვეკითხებოდი, რაც უნდა მხიარულებოდა ყოფილიყო, უცებ გადავხედავხარ - აბა, დავიშალოთო და ჩვენც უმად ვიშალებოდით. ერთხელაც რომ თქვა ასე, მეწინა და ვუსაყვედურე. რა გქნა, ჩემო კარგო, სანამ დავიძინებ, მინდა, ცოტა დრო დამრჩეს წიგნის წასაკითხად, არ გეწყინოსო - მიპასუხა.

ერთხელ ზუგდიდში ვართ ფილმ "მთვარის მოტაცების" გადაღებაზე. ეროსი გვანჯი აფაქიძეს თამაშობდა. ერთ დღესაც ჩემმა მეგობარმა, ოთარ ჭითანავამ, მითხრა, რომ ჩვენი იქაური ნათესავი, კარის მეზობელი გარდაიცვალა და დედანემივ სავარაუდოდ იყო ჩასული. ის კაცი რაღაც ვერ გავიხსენებ, მაგრამ ნახვა ძალიან მომინდა და ეროსის ვთხოვე ზუგდიდში წამომეყვო, დედანემი უნდა ენახო მეთქი. ისიც სიამოვნებით დამთანხმდა, მაგრამ არ გავუმხილე, რომ გავიხსენებოდა ვეპატიუებოდი. მივადექით ხალხით სავსე ქუჩას. რა ხდებაო მკითხა. ისეთი არაფერი, შენთვის იჯექი მანქანაში, მე კი წუთით შევეალ, დედანემი ენახე და გამოვედი მეთქი. უცებ დედანემი მორთო ღრიალი - შენ საიდან განწი ამ მძიმე წუთებში, შვილო როგორ გაიგეო ჩვენი უბედურებაო. მერე მე და დედა გარეთ გამოვედით და რაღაცაზე ვსაუბრობდით. მანქანამდე გამომაცივლა, მკითხა ვინ გიხის მანქანაშიო. ამხანაგი-მეთქი, ვუპასუხე. კარგად რომ დააკვირდა, ეროსი შეიცნო და ხმამაღლა მორთო კივილი - დიდუუ, ეროსი, ხალხო, ნახე, ეროსი მოსულა, ადექი, შე უბედურო, ადექი და მიეგებე. ნახე, ვინ დგას შენ კართანო, - გასძახა მიცვალებულს. ეროსის ეუხერხულა და თავი ჩაღუნა. არ იცოდა რა ექნა. ლამის გავგიჟდი. დედანემი სასწრაფოდ გვერდზე გავიყვანე, დავეშვიდობე, ჩავხტი მანქანაში და ქაღალკის ცენტრამდე აღარ შემინერებია. რა გქნა, ასეთია დედანემი-მეთქი, ვუბოდიშებდი. არა უშავს კაცო, რას მებოდიშებ, წამოდი, იმ კაცის შესაწინააღმდეგოდ დავლითო - მითხრა.



ქართველების ერთად ყოფნა დაგვიღობს დამართო!

დააკვირდით ამ სურათს და მიხვდებით, რომ ამ სიმღერას მღეროდა ნუგზარ ძნელაძე, როცა ფოტო-აპარატიმა ეს კადრი გაგვიყინა. ვინც მოხვედრილა რესტორან „თბილისში“, დამეთანხმება, რომ სხვა ხიზლი აქვს აქ ნამღერ ქართულ სიმღერას, საცეკვაოდ გაშლილ ხელს და ხმამაღლად წარმოთქმულ საქართველოს სადრეგრძელოს.

ნამდვილად არის რაღაც, რაც ნიუ იორკში მომრავლებულ რუსულს თუ მოქართულ რესტორნების ფონზე ყოველთვის გათქმევინებს: „თბილისში“ წავიდეთ რა...
მოდით, დღეს მაინც ვაღიაროთ, რომ ის რაღაც თუ ვიღაც, ნუგზარ ძნელაძეა, ჩვენი კოლორიტი, ნიუ იორკში მდებარე რესტორან „თბილისის“ ქართველი მომღერალი, საქართველოს „ოფიციალური“ ტრუბადური ამერიკაში...
- ნუგზარ, ბარძიმაშვილი რომ მღეროდა, ის დაუქარა რა...
- აქანა ნუგზარა, ქუთაისელები ვართ ძმაო და თეთრი ხიდიდან გადასაფრენი სიმღერები გვესროლუ...
- ბიჭო, ვერ ვცეკვავ ამ ოსურს და გადააკეთე თუ ძმა ხარ შალახო...
ნუგზარი ყველა შეძახილს სიყვარულით ჰაერშივე იჭერს, გაშლის ხელს და მოკლედ რომ ვთქვა, ავტომატის კალიბრისოდენა ცრემლებით სატირალი ჰანგები იღვრება დარბაზში. არა! სიმღერები კი არ არის სატირალი, არამედ ნოსტალგიით, გრძნობით, გულიდან ერთი ამოხეთქვით, სათითაოდ ნაფერები სიტყვებია, რომ არასოდეს გავიწყებს სამშობლოს შენსას და სიამაყით გავსებს.

შენი მანუჩარ კაჭახიძე

გაზეთი მამული გთავაზობთ:



საქართველოს ახალი დროის სამკურდო ნიშნებს



შექმნა შეგიძლიათ მხოლოდ: **ქართული პური**
265 Neptune Ave.
Brooklyn, NY 11235

სურვილი მაქვს გამოვიწერო გაზეთის:

გამოიწერეთ **მამული**

12 ნომერი საერთო ღირებულებით 10 დოლარი
 24 ნომერი საერთო ღირებულებით 18 დოლარი
*უნდა მონიშნოთ თქვენთვის სასურველი ვარიანტის უჯრედი

(სახელი და გვარი ბეჭდური ასოებით)
(ქუჩის დასახელება, აპარტამენტის N)
(მიუთითეთ მხოლოდ ZIP-CODE და გელეფონი)

შენიშვნები: 1. ხელმოწერის ვადაში ხელმოწერათვის გაზეთის ფასი უცვლელი დარჩება. 2. ფასში გათვალისწინებულია საფოსტო მომსახურების ღირებულება. 3. იმ შემთხვევაში თუ კი გაზეთს საჩუქრად უწევთ მეგობარს, გთხოვთ შემოხაზოთ წრე სახელწოდებით **საჩუქარი** და ცალკე ფურცელზე დაურთეთ თქვენი მისამართი. 4. მიიღება ჩეკი ან მანი ორდერი შევსებული **MAMULI Newspaper** სახელზე.
○ **საჩუქარი**

ამოჭერით და გამოგზავნეთ
MAMULI Newspaper
P.O. Box 13121
Jersey City, NJ 07303



ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ ԳՐՈՅԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ ԳՐՈՅԵՆ...

ԴՈՒՆԱԿԱՆ ԵՒՆՈՒՆ, Ո՛ՒՆ ԿՐԱՆՈՒՆ ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ...

ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ ԳՐՈՅԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ ԳՐՈՅԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ՈՒՆԱԿԱՆ ԵՒՆՈՒՆ, Ո՛ՒՆ ԿՐԱՆՈՒՆ ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ...

ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ ԳՐՈՅԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ՈՒՆԱԿԱՆ ԵՒՆՈՒՆ, Ո՛ՒՆ ԿՐԱՆՈՒՆ ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ...

ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ ԳՐՈՅԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ՄԵԼԻ ԿԵԼԻ



ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ ԳՐՈՅԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ ԳՐՈՅԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ՈՒՆԱԿԱՆ ԵՒՆՈՒՆ, Ո՛ՒՆ ԿՐԱՆՈՒՆ ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ...

ԵՐՈՍՅԱՆ ԵՐՈՍՅԱՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ ԳՐՈՅԵՆ «ԱՆՏԵՍԱԿՈՅԵՆ» ԳՐԱԿՆԵՐԱՆԵՆ...

ԻՆՏԵՐՎՅՈՒԿ

ეტი-აბაბაბოები ეწოდებიან... 1960-იან წლებში...

2002 წლის "ი-ცაოეო"...

1960 წლის "ი-ცაოეო"...

1960 წლის "ი-ცაოეო"...

1960 წლის "ი-ცაოეო"...

1960 წლის "ი-ცაოეო"...

1960 წლის "ი-ცაოეო"...

"აბაბაბოები"...

2002 წლის "ი-ცაოეო"...



მსმერთი, რომ ჩვენ სხვას სინსტონს მრგობრი გვერდებიან

1960-იან წლებში...

2002 წლის "ი-ცაოეო"...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...

1960-იან წლებში...



25 აპრილს 2004 • 5:00 საღამოს

INTERNATIONAL CONCERT

Vivaldi

MUSIC



Miller Theatre

2960 Broadway (116st)
www.millertheatre.com



თამარ ქურღაია



სერგეი პავლოვიჩი



ოქსანა ტარასოვა



ბორის კორკობოვ



ტატიანა მარტინოვსკაია



ნინო ნალიბიძე



ნინო ივალია



The Dancing Crane



თამილა გაბიკაშვილი
ლიანა ირევაშვილი
ლეილა გვავლიშვილი



ნინო და ლევილ ლორენაი

БИЛЕТЫ:

Манхэттен: 212-203-6067
Бруклин: 718-615-1500
Квинс: 718-897-4500
Нью-Джерси: 201-333-2200

Бруклин: 718-615-1500
718-934-8400
718-336-3633
718-646-1515
718-934-2500
718-615-1617
718-333-9300

Заранее - \$50
Перед началом - \$55
Columbia University student discount with ID
Сюрпризы и подарки.
American Reception and Art corner

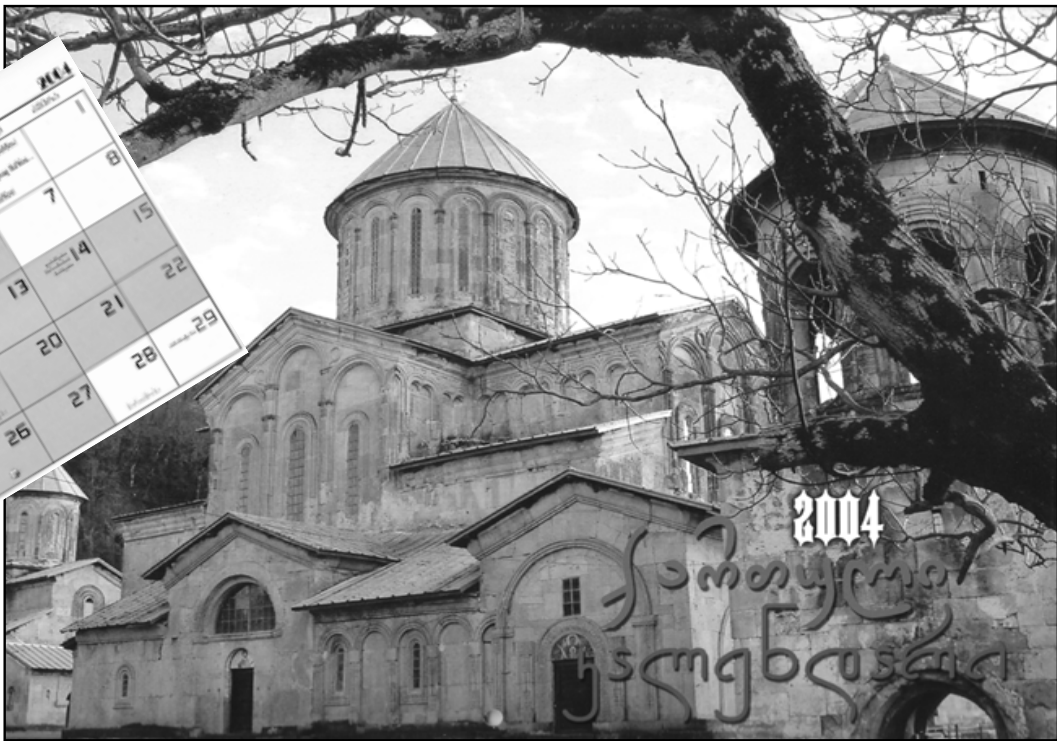
212-579-9755

შეგიძლიათ გამოიწეროთ სახლიდან გაუსვლელად:

[609] 517-2278



წინოვროი ქართული
კალონდასი



საერო და საეკლესიო დღესასწაულები, მარხვისა და ხსნილის თარიღები, ქართული ლექსები, ლოცვები, შესანიშნავი საქართველოს ხედები, უწმიდესის მილოცვები...

გაიკიდეთ

კალენდარი
შეგიძლიათ
შეიძინოთ:



265 Neptune Ave.
Brooklyn, NY 11235



471 Brighton Beach Ave.
Brooklyn, NY 11235



253 Brighton beach
BELE NOCHI
DISCOUNT STORE +
2910 Brighton 8th Street
Brooklyn, NY 11235

Lauma Store
1037 Brighton Beach Ave



Bus Terminal
625 8th Avenue
New York City, NY 10018